

ŠKOLNÍ REVUE

VÁNOČNÍ
JARMARK

POLONÉZA
NAŠICH
DEVĀŤÁKŮ

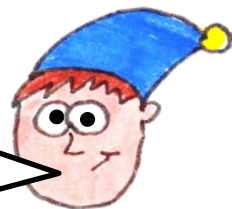
ŘEŠENÍ SOUTĚŽE
POZNÁTE SVÉ UČITELE?

FOTOKOMIKS

XIII. ročník, č. 2

ŠKOLNÍ
Časopis ROKU
3. MÍSTO V KATEGORII ZÁKLADNÍ ŠKOLY - II. STUPEŇ
ZA ROK 2016

6. března 2018

Ahoj, jsem redakční
skřítek Střelík a vítám
Vás na stránkách Školní
revue. Hezké čtení přeji.

<u>Bylo nebylo</u>	
Přednáška o Aralském jezeře	1
Vzpomínky na tenisovou legendu	2
Máme rádi výchovné koncerty	4
Country seminář	4
Předvánoční tvoření	5
Když se čerti rozčertí	6
Šestáci ve Strážnici	8
Vánoční jarmark	9
Šestáci jeli do kina	12
Polonéza deváťáků jejich očima	12
<u>Rozhovory a ankety</u>	
Rozhovor s paní učitelkou Daleckou.....	17
Oblíbené hry a sítě	19
Holky versus kluci	20
<u>Soutěž</u>	
Poznáte své učitele?	22
<u>Tahák do dějáku</u>	
Leonardo da Vinci	24
<u>Recenze</u>	
Gamebook	25
<u>Fotokomiks</u>	
Hledání pokladu	26
<u>Literární koutek</u>	
Příběhy z různých šuplíčků	28
Představte si,	33
<u>Výtvarný koutek</u>	
Sněhuláci, abstrakt a džungle	35
<u>Zábava</u>	
Křížovky	37
Pár vtipů na závěr	38

ŠKOLNÍ REVUE

Vydává: ZŠ a MŠ Střelice, Komenského 2,
664 41 Střelice

www: zsms.streliceubrna.cz/skolni-casopis

e-mail: skolnirevue@centrum.cz

Časopis vychází 4x ročně v 17 – 20
výtiscích a je distribuován zdarma.

Redakční rada

Šéfredaktorka: Mgr. Vlasta Sokolová

Redaktoři:

M. Barták, 6.B, A. Bartoňková, 6.B,
B. Kadaňková, 6.B, E. Seifert, 6.B,
V. Vašková, 6.B, J. Karafiát, 6.A,
A. Rychnovská, 7.A, N. Ulbrichová, 7.B,
V. Novotný, 8.A, V. Švestka 8.A,
E. Brtníková, 8.A, V. Švestková, 8.A,
S. Urbánková, 8.A, D. Krajíček, 8.B,
S. Švestková, 9.A, N. Bartoňková, 9.B,
O.Chytrý, 9.B, H.Jahodová, 9.B, J. Perna, 9.B,
K. Havlíčková, 9.B, K. Svobodová, 9.B

Konzultant: Mgr. Blanka Dalecká

Chyby a překlepy: skřítek Střelík

Foto na titulce: Aleš Kadlec

Šimon Jáger

PŘEDNÁŠKA O ARALSKÉM JEZEŘE

Ve středu 15. listopadu 2017 jsme se my, žáci 7. tříd, vypravili do Brna na Masarykovu univerzitu. Ráno jsme odjeli ze Střelic vlakem na brněnské hlavní nádraží a odtud pokračovali pěšky.

Čekala nás přednáška o Aralském jezeře. Toto jezero leží ve střední Asii, v Uzbekistánu, a během posledních padesáti let velmi rychle vysychá. Kdysi to bylo čtvrté největší jezero na světě, ale protože lidé obdělávají půdu kolem řek, které tvoří jeho přítoky, a jejich vodu používají na zavlažování, je v jezeře vody stále méně a méně.

Pan doktor Adámek, který sám u Aralského jezera byl, měl pro nás připravenou prezentaci s důležitými informacemi o Aralském jezeře a s fotkami. Vyprávěl nám také příhody, které zažil, i o tom, co místní lidé cítí, jak se jim nelíbí, kam jezero spěje. Přednáška byla velmi zajímavá a myslím si, že všechny bavila.

Po přednášce jsme měli další program – studenti Masarykovy univerzity pro nás připravili soutěže a úkoly, které se týkaly Aralského jezera.

Domů jsme se vraceli spokojeni a obohaceni o nové znalosti.

SATELITNÍ SNÍMKY JEZERA

1989

2003

2009

VZPOMÍNKA NA TENISOVOU LEGENDU

S vytuženou wimbledonskou trofejí

Dne 19. listopadu 2017 zemřela jedna z našich nejlepších tenistek Jana Novotná. Za svůj život vyhrála hodně zápasů, ale ten poslední, s rakovinou, bohužel prohrála.

Možná si říkáte, proč o ní v našem časopise píšeme, když se sportovním hvězdám příliš nevěnujeme – je to proto, že nám nebyla tak vzdálená jako jiné. Od roku 2011 totiž bydlela v Omicích, ve vesnici, z níž chodí děti k nám do školy. Vídaly ji a některé se s ní znaly i více.

„Znala jsem ji osobně, bydlela blízko nás. Pokaždé, když jsem ji potkala, měla na tváři úsměv, nikdy jsem neviděla, že by se mračila. Občas jsme společně se sestrou pomáhaly jejím rodičům na zahradě vozit hlínu nebo zalévat květiny. Často jsem ji venku potkávala, když šla běhat. Můj dědeček ji znal ještě víc. Je smutné, že nás předčasně opustila.“

Kristýna Havlíčková, 9.B

Obyvatelé Omic se shodují na tom, že žila nenápadně a byla vstřícná a kamarádká. Místní manželé vzpomínají:

„Vyrázili jsme s přáteli na tradiční silvestrovský výlet. Šli jsme přes les do Tetčic a dali si tam grilovaná žebírka. Bylo jich tolik, že jsme je nedojedli, a tak jsme si zbytek vzali s sebou domů. S plnými bříšky a v dobré náladě jsme vyšlapali kopec zpátky do Omic. Když jsme procházeli kolem jejího domu, byla právě venku, a tak jsme se s ní dali do řeči, i na slivovičku došlo. Když jsme jí řekli, kde jsme byli a jak se poměli, prohlásila, že by si taky dala. A tak jsme jí ten zabalený zbytek žebírek věnovali. Potom jsme se spolu ještě vyfotili. Žádné hvězdné manýry se nekonaly a naše „hvězda“ si pak doma na žebírkách pochutnala.“

Často jsme ji vídali a povídali si s ní, a nejenom my, ale i jiní sousedé. Byli jsme pyšní, že si k návratu ze světa domů na Moravu vybrala právě Omice. Její smrt nás zaskočila a zarmoutila.

Fotografie z onoho silvestra se jako vzpomínka na ni objevila i v televizi.“

Jana Novotná se narodila 2. října 1968. Profesionálně hrála tenis v letech 1987-1999. Vyhovoval jí rychlý povrch, na kterém praktikovala styl servis – volej, který byl v době její kariéry u žen vzácný.

Byla světovou jedničkou ve čtyřhře, třikrát bojovala o první místo ve dvouhře ve Wimbledonu, v roce 1998 vítězně. Stala se tak nejstarší vítězkou tohoto slavného turnaje (bylo jí 29 let a 9 měsíců). Vyhrála Turnaj mistryň v New Yorku ve dvouhře (1995) i ve čtyřhře (1995 a 1997, navíc byla 5krát i ve finále).

Na turnajích WTA (Ženské tenisové asociace) vyhrála 24 turnajů ve dvouhře, 76 ve čtyřhře, dohromady tedy vyhrála 100 turnajů, čímž se zařadila mezi sedm tenistek, jež dosáhly 100 výher ve WTA.

Ve dvouhře se v tenisovém žebříčku dostala nejvýše v červenci 1997, a to na 2. místo, od 1. místa ji dělil jediný zápas, který se však nevydařil.

V žebříčku ve čtyřhře se propracovala v srpnu 1990 na 1. místo. S Helenou Sukovou vyhrály v roce 1990 44 zápasů po sobě, což představuje třetí v ženském tenisu.

Po ukončení závodní kariéry se věnovala tréninku jiných. Po letech strávených ve světě se vrátila na rodnou Moravu a zabydlela se v Omicích.

Matouš Barták, 6.B, Kristýna Havlíčková 9. B., Vlasta Sokolová

Foto: sport.aktualne.cz, archiv občanů Omic, ahaonline.cz, dailymail.co.uk

MÁME RÁDI VÝCHOVNÉ KONCERTY

Ve čtvrtek 23. listopadu 2017 proběhl na naší škole výchovný koncert. Ano, byl místo vyučování, a proto si myslím, a určitě v tom nejsem sám, že 40 Kč za zabití nějaké té hodiny byla dosti lákavá nabídka. Pro naši třídu, totiž 8. A, to znamenalo, že pohltil čtvrtou a pátou hodinu, tedy matematiku a přírodopis.

Po ohlášení nástupu do tělocvičny ve školním rozhlasu se naše třída, řídící se pokyny pana učitele Holešovského,

vydala pomalým krokem na místo určení, kde nás čekalo zajímavé vystoupení, přibližující historii hudby a hudebních nástrojů.

Já jakožto nadšený muzikant jsem si to užil. Myslím si, že většina ostatních se taky ráda dověděla docela zajímavé věci, ale našli se i tací, na nichž byl znát těžký nezájem. Pro 8.A bylo nejdůležitější odložení písemky z přírodopisu, o které jedna polovina třídy nevěděla, a ta druhá se na ni neučila.

A tak všichni žáci, ať už je to z jakéhokoli důvodu, mají podobné akce rádi. Stejně jako kdysi jejich rodiče i učitelé.

Václav Novotný, 8. A
Obr. vidadu.net

COUNTRY SEMINÁŘ

O víkendu 24. -26. listopadu 2017 se v naší škole konal country seminář. V pátek se v 18 hodin dostavili do školy střeličtí žáci a po nich přijely přespolní skupiny. Dlouho jsme se nezdržovali a šli tancovat. Všechny tance nás učil lektor Miroslav Procházka. Zatímco starší žáci tancovali do desíti večer, malí šli chvíli po osmé do spacáků.

Budíček byl v osm hodin ráno a na snídani byly namazané rohlíky nebo co si kdo donesl. Tancovali jsme od devíti hodin až do půl dvanácté,

pak jsme šli na řízek. Po obědě pokročilí nacvičovali vánoční tanec, po hodině se k nim přidali začátečníci. O půl čtvrté přišli na hodinu rodiče, aby jim tanečníci ukázali, co se naučili.

Po večeři (párek v rohlíku) se tancovalo dál až do příprav na spaní. Ráno a dopoledne probíhalo jako v sobotu, ale s tancem jsme skončili o půl hodiny dříve, protože jsme si museli pobalit věci a počkat, až si nás vyzvednou rodiče.

Jan Karafiát, 6.

PŘEDVÁNOČNÍ TVOŘENÍ

V sobotu 2. prosince 2017 se naše škola zaplnila dětmi, většími i menšími, rodiči i prarodiči, které sem přilákala již tradiční předvánoční akce, a to vánoční dílny. Děti si mohly vyrobit plno věcíček, třeba v taštičkové dílně látkové i papírové tašky, v lampičkové a svíčkové světýlka, v andílkové andílka s velkou sukni, v maňáskové kamaráda maňáska z ponožek, v krmítkové něco dobrého pro ptáčky...

To, že k Vánocům patří sníh, připomněli sněhuláčci, stromeček zase krásné ozdoby z baněčkové dílny, které jste si mohli pověsit na výtvar z větvičkové dílny. V náušničkové dílně si přišly na své hlavně holky a v polštářkové samozřejmě i kluci. A tak bychom mohli pokračovat, dílen bylo víc než loni a účastníků taktéž. Ještě vyrobit přáníčko a nechat si udělat vánoční fotečku.

Součástí dílen bylo i občerstvení v kuchyňce, a kdo měl opravdu velký hlad, mohl ještě slupnout vánočku, kterou si upekli ve vánočkové dílně.

Letošní dílny byly velice krásné, plné vánoční atmosféry. Moc děkujeme učitelům, rodičům a bývalým i současným starším žákům za to, že tyto dílny připravili.

Nikola Bartoňková a Helena Jahodová, 9.B, foto: Aleš Kadlec

KDYŽ SE ČERTI ROZČERTÍ

V úterý 5. prosince 2017 se škola otřásala v základech, když se po jejích chodbách proháněly dvě bandy čertů, doprovázené andělskými křídly a dvěma Mikuláši. Byl to den, kdy se zaplnila kniha hříchů a nastal čas zúčtování. Jedna třída po druhé s napětím, v nižších třídách i se strachem, čekaly, až se jejich dveře rozletí a ... a dovnitř se nahrnou deváťáci, převlečení za ony nadpřirozené bytosti. Jak to vypadá, když u nás naděluje Mikuláš, podají svědectví naše redaktorky.

Začala druhá hodina, kdy jsme měli fyziku s panem učitelem Holešovským. Mysleli jsme si, že k nám Mikuláš, anděl a čerti přijdou až ve čtvrté hodině. Jenže to jsme se pěkně spletli a čerti nečekáni, nezváni zabouchali na dveře. Samozřejmě že jsme se lekli. Dovnitř vešel Mikuláš, za ním anděl a nakonec se přihnali čerti, kteří nás hned počmárali rtěnkami a začernili uhlím. Mikuláš začal číst z knihy jména zlobivých žáků.

Prvního přečetli Vojtu Švestku a jako „nejzlobivějšího žáka“ ho táhli ke dveřím. Vzpouzející se Vojta přitom málem ztratil brýle. Celá třída vybuchla smíchy, ale Mikuláš pokračoval dál. Postupně se za dveře dostala skoro celá třída (holky jsou prý velké drbny, Vašek prý jezdí moc rychle na motorce, Jarek se fláká v tělocviku, někteří šli ven dobrovolně).

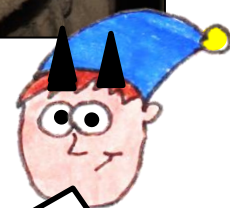
Potom jsme měli zaspívat písničku, což byl vzhledem k tomu, jak jsme hudebně nadaná třída, ten největší problém. Asi 15 minut jsme vybírali písničku, a když mezitím stihli čerti vrátit všechny zpátky, došla jim trpělivost a nabídli nám k zaspívání hit „Skákal pes“, který jsme zase zaspívali stejně jako loni a předloni.

Zpívali sice asi jenom čtyři lidi, ale nakonec jsme se dočkali toho, na co jsme celou dobu čekali – a to na nadílku v podobě adventního kalendáře. Už se moc těšíme na příští rok. To budeme čerti my, tak se těšte.

Sabina Urbánková a Eva Brtníková, 8.A

Foto: Aleš Kadlec

Ach, ti strašní čerti...
Jeden by se jich
i bál. Ještěže tu byli
ti kouzelní andělci!

ŠESTÁCI VE STRÁŽNICI

Ve čtvrtek 7. prosince 2017 čekal naši i sousední šestou třídu předvánoční výlet do skanzenu ve Strážnici. V 7:45 jsme měli sraz u školy, kam pro nás přijel autobus, spočítali jsme, jestli jsme všichni a nastoupili dovnitř. Asi za hodinu jsme dorazili do Strážnice. Čekal nás výukový program „Radujme se, veselme se“, který nám měl přiblížit adventní a vánoční tradice na moravském venkově.

Procházeli jsme skanzenem od domku k domku, tzn. od expozice k expozici a poslouchali vypravování o starých zvycích a taky si něco sami vyzkoušeli. Jen co jsme začali, potkali jsme Mikuláše s andělem a čerty, kteří se tu asi tak nějak zapomněli.

Udělalí jsme pár foteček a šli se podívat, jak se v zimě, tedy i kolem Vánoc, dralo peří. Potom jsme se podívali, jak dřív vypadaly školní třídy, a naučili jsme se básničku. V dalším domku nám ukázali, jak dřívě mívali v příbytcích stromečky – věšeli je ze stropu. Z těsta na hostie jsme si vyrobili placky.

Když program skončil, nakoupili jsme pár suvenýrů a jeli jsme zpátky do Střelice. Ve skanzenu se nám líbilo. Dověděli jsme se zajímavé věci a bylo to takové příjemné připomenutí toho, že už brzy bude ježíšek.

Jan Karafiát, 6.A, foto: Lenka Benešová

VÁNOČNÍ JARMARK

ANEB

JAK JSME OBCHODOVALI

Každý rok se na naší škole koná předvánoční rozsvěcení vánočního stromu, které bývá spojeno se setkáním dětí, rodičů, učitelů a dalších v areálu školy. Letos se pichlavý symbol Vánoc a s ním i celá akce přenesly z venkovního atria na dolní chodbu a v prvním patře přichystali žáci se svými učiteli jarmark. Třídy zde „rozbily“ své „stánky“ a prodávaly většinou vlastnoručně vyrobené výrobky. Žáci si tak mohli vyzkoušet pozici obchodníků – zajistit zboží, stanovit přijatelnou cenu a hlavně toho co nejvíc prodat tak, aby se jim nejen zaplatily náklady, ale měli také nějaký zisk. Vydělané peníze budou smět použít na společné třídní akce.

Návštěvníci nakonec skoupili téměř všechno. Kolik si žáci vydělali, to se neříká, ale veřejným tajemstvím je, že titul obchodníka roku by na druhém stupni získala třída 8.A, která nejen prodávala výrobky, ale její potulní muzikanti vybrali do klobouku docela slušný obnos. Jak je vidět, nápad má někdy cenu zlata...

Vlasta Sokolová, foto Aleš Kadlec, obr: Veronika Švestková, 8.A

Asi dva týdny před jarmarkem se naše třída snažila v pracovních činnostech vyrobit výrobky k prodeji. Usilovně jsme pracovali na těstovinových figurkách, svícnech a několika dalších výrobcích. V den D jsme po vyučování odnesli ze třídy ven na chodbu lavice, potom paní učitelka Benešová přinesla ubrus a další dekorace. Někteří odešli domů, ale pár holek dál pomáhalo paní učitelce s přípravami stánku a psali cedulky s cenami. Když bylo vše nachystané, netrpělivě jsme čekali na zahájení jarmarku.

Brzy se chodba začala plnit zákazníky. Během jarmarku jsme se v prodávání střídali, abychom si také mohli prohlédnout stánky jiných tříd, naší konkurence. Vše se prodalo. Do akce se zapojila celá třída a všichni jsme si jarmark užili.

Bernardeta Kadaňková, 6.B

BYLO NEBYLO

Naše třída všechno vyráběla doma. Skoro každý se nějak zapojil, někdy i se svými rodiči. Pavel a Vašek udělali svíčky, my dvě jsme vyrobily náušnice a společně se Zuzkou jsme namalovaly obrázky na placky na připnutí, které potom vyrobil Martin Wanke. Jarek udělal dřevěné ozdoby a Veronika donesla šneky.

Kluci se domluvili na hudebním vystoupení – hráli koledy na žesťové nástroje. Moc nám sice nevydělali, jelikož se museli o výdělek z klobouku podělit s dalšími hudebníky, ale ohromně se líbili. Co se týče výdělku, úspěšnější byli Vojta s Veronikou, kteří se s nimi střídali – zpívali vánoční písně a Vojta k tomu hrál na kytaru.

Asi po dvou hodinách, kdy jarmark končil, jsme už neměli co prodávat. Uklidili jsme své stanoviště a šli na společné zpívání a rozsvěcení vánočního stromu. Myslíme si, že ve škole byla krásná předvánoční atmosféra a moc se nám to líbilo.

Sabina Urbánková a Eva Brtníková, 8.A

Hned potom, co nám paní učitelka oznámila, co se chystá, začali jsme vymýšlet, co bychom mohli prodávat. Holky rychle naplánovaly, že upečou cukroví a připraví nějaké další pochutiny, a část kluků si usmyslela prodávat párky v rohlíku. I když paní učitelka zprvu nevěřila, že to dáme takto dohromady, podařilo se nám to. Asi proto, že jsme byli plní odhodlání.

V pátek jsme si po poslední hodině „blokli“ místo na stánek a začali připravovat punč, párky v rohlíku, dekorace a čekali na největší triumf naší třídy – na stříšku nad stůl, na takovou tu třešničku na dortu, díky níž jsme měli stánek jak na jarmarku na „Svobodáku“ nebo někde v Praze. O to se zasloužila naše spolužačka Peťa Hroudná a její rodiče.

Vše bylo nachystáno včas a jarmark se rozjel. Jenomže nedlouho po zahájení akce začaly první potíže – o naše občerstvení byl takový zájem, že párky došly dřív, než se předpokládalo, a museli jsme rychle sehnat další, pak zase došly rohlíky... a nakonec i punč. A myslíme si, že jsme byli moc levní a málo odvážní. Ale nevdává, máme poučení pro příště.

Dominik Krajíček, 9.B

MELODIE VÁNOČNÍHO JARMARKU

Na vánočním jarmarku se nejen úspěšně obchodovalo, ale také zde zněly půvabné melodie v duchu vánočním. O umocnění vánoční atmosféry jsme se takto postarali spolu s Martinem Kavalcem z 8.A, Vojtou Bezouškem z 6.B, Ondrou Klíčem z 9.A a Jirkou Vašulínem, naším bývalým žákem, hraním vánočních koled jakožto žesťový kvintet.

S nápadem jsme sice přišli s Martinem zhruba měsíc před jarmarkem, ale mockrát jsme udělali tu chybu, že jsme si řekli času dost... Podle toho se nikdy neřídíte – najednou toho času bylo totiž málo. Jen taktak jsme stihli nacvičit dost pestrý repertoár, aby to mělo vůbec smysl. Prozradím, že první pořádnou zkoušku jsme měli až večer před jarmarkem, ale poznat to doufám nebylo.

V den D jsme se před jarmarkem sešli v naší třídě a teprve začali přemýšlet, kde vůbec budeme hrát.

Na chodbě u ředitelny to na zkoušku stačilo, ale brzy nám bylo jasné, že jsme moc bokem a že se musíme přesunout do centra dění. Zbytek večera jsme strávili u dívčích záchodů, kde nás bylo víc slyšet.

Václav Novotný 8. A

My jsme malí
muzikanti ...

ŠEŠŤÁCI JELI DO KINA

V úterý 19. prosince 2017 jsme v 7:45 odjeli vlakem do Brna na Hlavní nádraží a šly jsme na Moravské náměstí do kina Skala na film *Po strništi bos*. Film trval asi hodinu a čtvrt a poté jsme navštívili na Zelném trhu vánoční trhy. Tam jsme si koupily trdelníky a další dobré věcičky. Pak jsme jeli zpět do Střelic, kde jsme ještě stihli poslední hodinu. Nejen film, ale i celé dopoledne jsme si užili.

Matouš Barták, 6.

POLONÉZA DEVÁČKŮ JEJICH OČIMA

26. LEDNA 2018

*Na tuto událost všichni čekali už od první třídy a teď jsme ji měli na dosah ruky. Naše příprava započala už v listopadu, když jsme pod vedením paní ředitelky nacvičili naše první taneční kroky. Příprava to byla náročná, trénovali jsme dva měsíce dvakrát týdně. Přes všechny zádrhely jsme vytrvali a dopracovali jsme se až k finální verzi naší polonézy.

*Když jsme poprvé zkoušeli polonézu, tak byli všichni velice natěšení a rozesmátí. Vlastně jsme se smáli skoro pořád.

Uf, to s nimi byla dřina...

*Kolem deváté hodiny jsme se všichni odebrali do sokolovny. Naším úkolem bylo nachystat Sokolovnu, začali jsme rozmisťováním stolů a židlí. Byli jsme rozděleni na nosiče, organizátory a „nicnedělače“, procházející se kolem. Holky na stoly natáhly ubrusy a šli jsme nacvičovat. K našemu překvapení byl taneční prostor kvůli nachystaným stolům menší, než se předpokládalo. Pár věcí se muselo upravit, ale základ naštěstí zůstal stejný. Po zkoušce jsme se ve škole najedli a všichni zamířili do svých domovů, kde se každý jednotlivě připravoval na ten velkolepý večer.

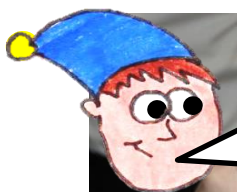

*Když jsem dojel do sokolovny, byl jsem tam mezi prvními. Počkali jsme na ostatní a začali jsme se fotit. Fotili jsme se v párech, ve skupinkách a celé třídy dohromady.

*V 17:45 jsem stála v šatech před sokolovnou a přemýšlela, jestli mám do té budovy vstoupit, nebo mám vzít nohy na ramena a utíkat hodně daleko. Samozřejmě jsem do budovy vstoupila a jako první jsem hledala svoji nejlepší kamarádku, abych se s ní mohla podělit o svoji nervozitu.

BYLO NEBYLO

*Sluší mi to, nesluší,
zakopnu,
nezakopnu, zvorám
to, nezvorám, ...*

*Za deset minut šest jsem otevřel dveře a vešel do Sokolovny, kde už bylo plno dobře vyhlížejících párů, které čekaly na focení. Moje tanečnice už čekala a volala, že se budeme fotit.

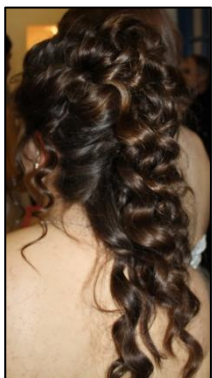
*Po vyfocení společné fotky jsme šli znovu zkoušet, ale tentokrát už finální verzi a černobíle sladění.

*Polonézu i modernu se nám povedlo dát třikrát a poté jsme se odebrali blokovat přístup k záchodům, před kterými jsme čekali na začátek vystoupení.

*Když jsem konečně našla svoji kamarádku, hned na mě vyhrkla: „Tery, mám něco se šatami!“ „Tery, všichni říkají, že jsou ty šaty moc velký!“ „Tery, já se bojím!“ „Tery, ty šaty mně pořád padají!“ Okamžitě mě nakazila svým stresem a já byla mnohem víc nervózní než předtím.

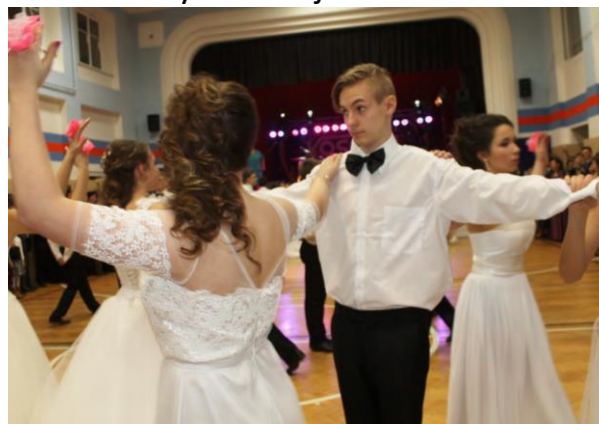
*Holky měly před polonézou hroznou trému, byly vyklepané a pořád říkaly: „Héééj, já to nedám, já tam někde spadnu.“ Kluci si ale z toho nic nedělali, byli v klidu a uklidňovali holky.

*Nervozita, to byl hlavní pocit, který jsme měli před tím, než jsme vstoupili do sálu před stovky lidí. Možná jich tam bylo jen pár desítek, ale náš mozek vnímal každého člověka několikrát a to z nich dělalo stovky. I když se kluci vytahovali, že se vůbec nebojí, tak v hloubi duše skrývali i oni záchvěvy paniky.

*Paní ředitelka nás svolala k nástupu a po ohlášení polonézy jsme vyšli z přísálí na parket. Stál jsem s partnerkou první a díval se po všech těch známých obličejích. Začala hrát hudba a vykročili jsme polonézovým krokem doprostřed sálu, všechny oči spočinuly na nás.

*Nastal ten osudný okamžik, kdy jsme stáli na parketu přede všemi lidmi. Tehdy všichni jako zkameněli.

*Usmáli jsme se a udělali jsme první krok. Najednou opadl všechn ten strach a my jsme si polonézu i modernu snažili užít.

*Kuba Kokorský a Terka Štanglová měli poděkovat paní ředitelce a paní učitelce Sázavské za to, že s námi nacvičovaly, a oba u toho byli tak nervózní, až úplně popletli, co měli říkat. Aspoň jsme se u toho zasmáli.

Pane jo, tak s takovými kočkami bych si taky trsnul!

*Máme to za sebou. Celé čtyři, možná i více měsíců nácvičku a příprav je pryč a všichni se objímají, gratulují si a oslavují.

*Byl to nezapomenutelný pocit a zážitek, když na nás koukala naše rodina a byli dojatí z toho, jak rychle jsme vyrostli. Když jsme dotančili polonézu, zatančili jsme si s našimi rodiči, což bylo krásné.

BYLO NEBYLO

*Určitě nezapomenu na tanec s rodiči. Byla to pro mě první příležitost zatančit si s tátou ploužák a myslím, že i tátovi se to líbilo.

*Nacvičit oba obtížné tance bylo náročné a někdy kvůli našemu kecání při zkoušení div že paní ředitelka nevyletěla z kůže, ale myslím, že může být na sebe i na nás hrdá. I já jsem na nás hrdá, jistě, byly tam nějaké ty chybičky, ale myslím, že jsme to odtancovali docela obstojně.

*Přestože jsme měli rozklepaná kolena, dokázali jsme vše nacvičené zatancovat bez větších potíží, a dokonce si tanec i užít. Nakonec se nepobavili jen diváci, ale i my. A to je podle mě hlavní.

Žáci 9.A a 9.B

Foto: Aleš Kadlec, Tomáš Krajíček

ROZHOVOR S PANÍ UČITELKOU DALECKOU

V lednu jsme položili pár otázek paní učitelce Dalecké. Učí u nás hlavně češtinu a francouzštinu. Je milá a usměvavá, ale umí být i přísná. Z našeho rozhovoru se dovíte, jaká byla žákyně, jak to kdysi chodilo ve školní jídelně, co se jí líbí na Francii, co ráda dělá i co jí jako učitelce dělá radost.

Na jakou základní školu jste chodila?

Po celou dobu povinné školní docházky jsem chodila na ZŠ na Vranovské ulici v Brně, protože byla nejbližší a protože tehdy se moc vybírat nedalo.

Chutnalo Vám ve školní jídelně? Jaké bylo Vaše nejoblíbenější jídlo?

Na jídlo ve školní jídelně nemám příliš dobré vzpomínky, vařili pořád to samé a jednotlivá jídla se podobala jedno druhému, přitom převažovala univerzální hnědá omáčka. Učitelé nás nutili dojídat a odevzdávat prázdné talíře. Někdy to bylo o tom, kdo vydrží déle – učitele přestalo bavit stát nad žáky, kteří nechtěli všechno sníst, a ti využili nestřežené chvíle a zbytek vyhodili. Bývalo to docela

Jediné oblíbené jídlo bývaly buchtičky s krémem, protože se doma moc nedělaly.

Do kolikáté třídy jste měla samé jedničky?

Až do šesté třídy, to jsem dostala dvojku z hudební výchovy. (Tahle otázka mě donutila vyhledat stará vysvědčení a prohlédnout je).

Dostala jste někdy poznámku?

Jeden ze spolužáků hodil ve třídě do kamen (v té době byla v každé třídě kamna a v nich se topilo dřevem nebo uhlím) třídní knihu, aby se nezjistilo, kolik má neomluvených hodin. My všichni jsme pak dostali poznámku, že jsme to neřekli.

Jaké byly Vaše oblíbené předměty?

Měla jsem ráda český jazyk, matematiku a nebavila mě chemie,

fyzika a přírodopis.

Učila jste i na jiné škole?

Ne, nikdy, pokud nepočítám praxi během studia.

Učíte u nás francouzštinu, byla jste někdy ve Francii? Pokud ano, co se Vám tam líbilo?

Ve Francii jsem byla na delší dobu dvakrát. Jednou jsem strávila měsíc v Dijonu a podruhé jsem pobývala tři měsíce v Aix-en-Provence. Líbí se mně tamější krajina i podnebí, hlavně Provence, moře, francouzská kuchyně, francouzština, hrdost Francouzů na jejich zemi, spontánní chování, historické památky a potom samozřejmě Paříž.

Dala jste někdy na vysvědčení nějakému žákovi nebo žákyni pětku? V kolikátém ročníku?

Už se to párkrát stalo, několik žáků, většinou osmáků, muselo dělat opravné zkoušky z češtiny. Občas také nějaký žák měl těch pěttek více, a tak musel opakovat ročník.

Jezdíte ráda na školní výlety? Na kterém se Vám nejvíce líbilo?

Školní výlet beru jako příležitost, jak poznat žáky z jiné stránky. Každý si vždy přeje hezké počasí, většinou však vůbec nezáleží na tom, jestli prší (na to mám v posledních letech obzvláště štěstí), nebo je horko. Obešla bych se však bez neustálých dotazů typu: Kdy už tam budeme? Jak dlouho ještě půjdeme? Kdy bude rozchod? Proč tam jdeme? To opravdu musíme jít do toho kopce? Jak je to ještě daleko? apod. Líbí se mně každý výlet, ze kterého se všichni vrátíme spokojení, živí a zdraví.

Kdybyste mohla na škole něco změnit, co by to bylo?

Pokud jde o školní budovu, přála bych si školu veselejší a barevnější. Pokud jde o učení, odstranila bych zbytečné papírování a některé učivo. Pokud jde o žáky, přála bych si, aby pochopili, jak je vzdělání v dnešní době důležité, a aby k němu někteří změnili svůj přístup.

Co je na Vašem povolání to nejtěžší?

Pro mě je nejtěžší uvědomit si, kde jsou hranice mezi tím, co určitý žák už zvládnout nedokáže a co by zvládnout mohl, kdyby chtěl a něco pro to dělal.

A co Vám přináší radost?

Každý úspěch, kterého se podaří dosáhnout, každý bývalý žák, který

rád přijde do školy na návštěvu, každá písemka, která dopadne dobře, každý žák, který slušně pozdraví...

Co ráda děláte ve volném čase?

Toho volného času zatím tolik nemám. Ráda čtu, pěstuji pokojové květiny, vařím a cestuji. Pokud jde o sport, baví mě plavat a jezdit na kole.

Telegraficky:

Oblíbené zvíře: *vánoční kapr.*

Oblíbené jídlo: *maso, zelenina.*

Oblíbený zpěvák, zpěvačka: *Adele.*

Oblíbená skupina: *Queen.*

Oblíbené filmy: *Forrest Gump a mnoho dalších.*

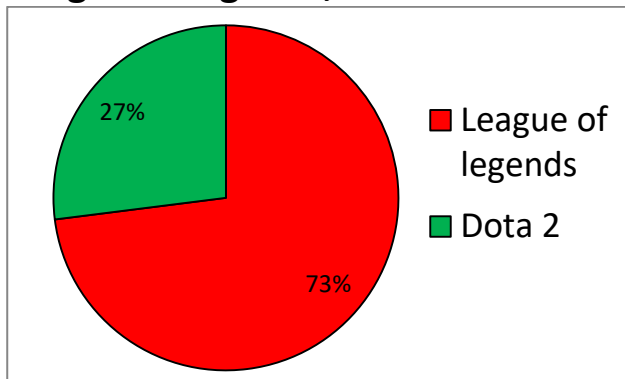
Sabina Urbánková, 8.A

Foto: Vlasta Sokolová, prague-trade.cz

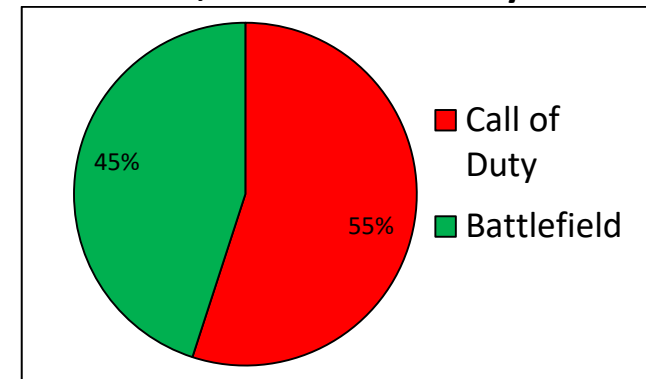
NAŠE OBLÍBENÉ HRY A SÍTĚ

Zajímalo nás, o jaké počítačové hry a sociální sítě je mezi našimi žáky největší zájem, kdybychom položili otevřené otázky typu „Jaké hry hraješ na počítači nejraději, jaký typ her?“ apod. Asi by byl problém s vyhodnocením, proto jsme kladli otázky s nabídkou odpovědí, neudělali jsme tedy žebříček her, ale jen jakési srovnání oblíbenosti některých z nich.

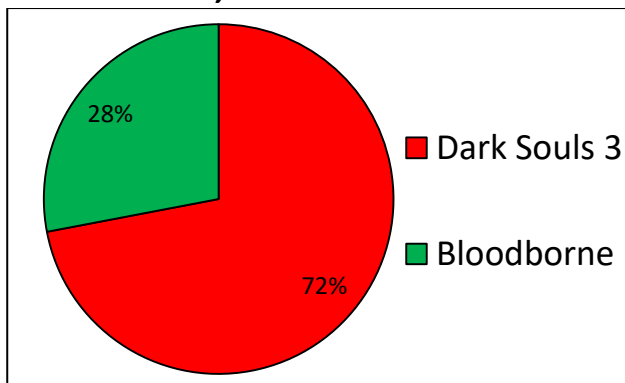
League of legends, nebo Dota 2?

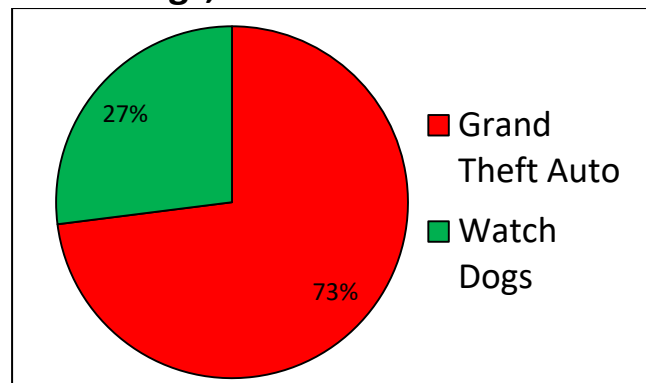
Battlefield, nebo Call of Duty?

Bloodborne, nebo Dark Souls 3?

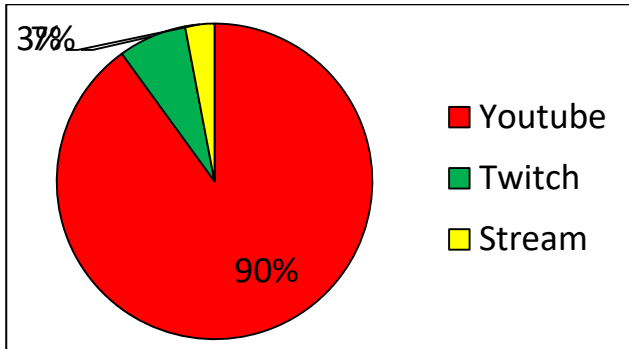

Watch Dogs, nebo Grand Theft Auto?

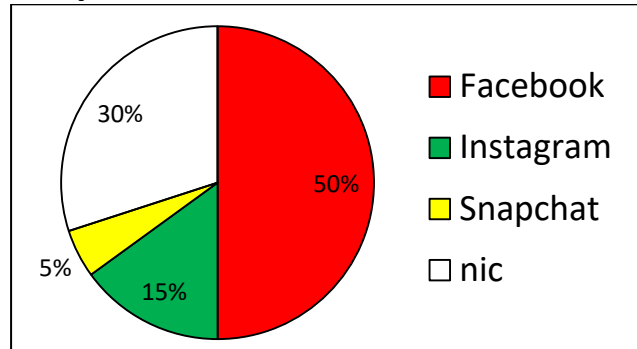

ROZHOVORY A ANKETY

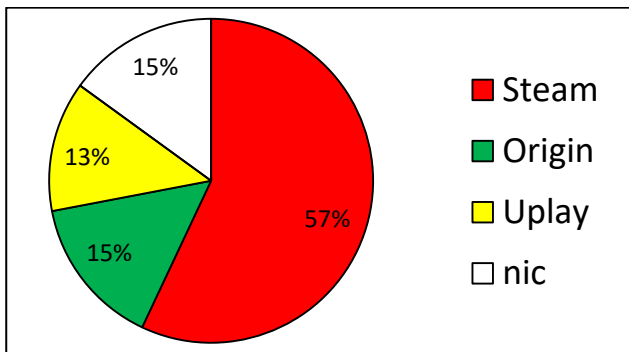
Youtube, nebo Twitch, nebo Stream?

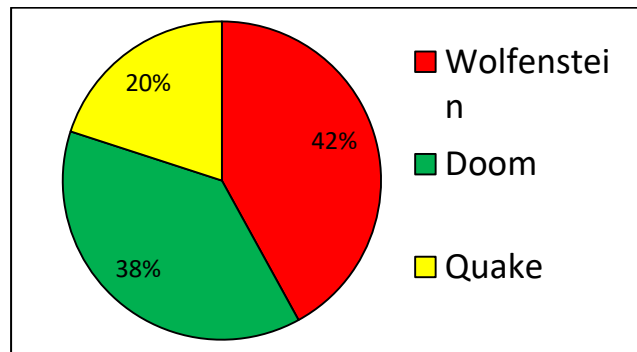
Facebook, nebo Instagram, nebo Snapchat, nebo nic?

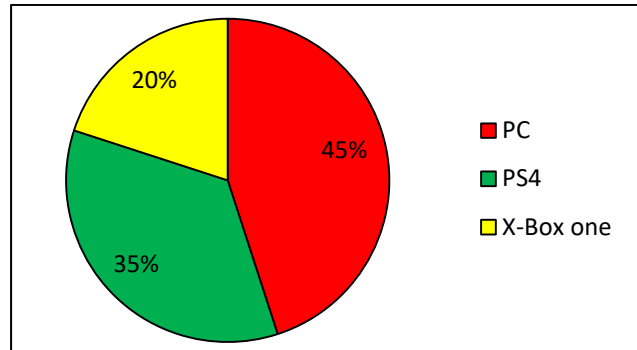
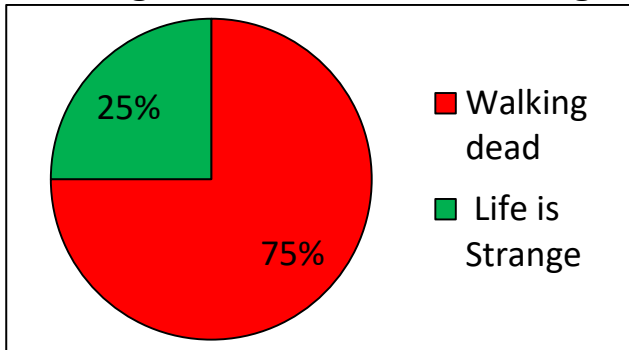
Steam, nebo Origin, nebo Uplay, nebo nic?

Doom, nebo Quake, nebo Wolfenstein?

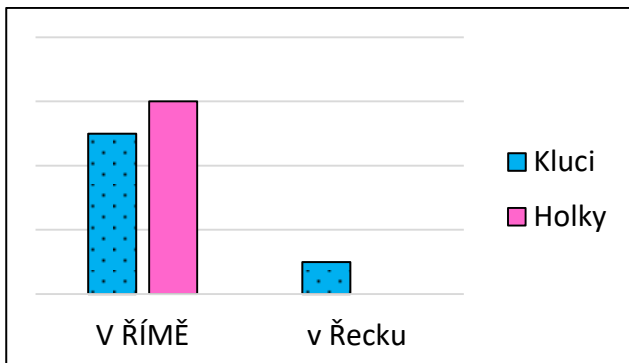

Walking dead, nebo Life is Strange? PC, nebo PS4, nebo X-Box one?

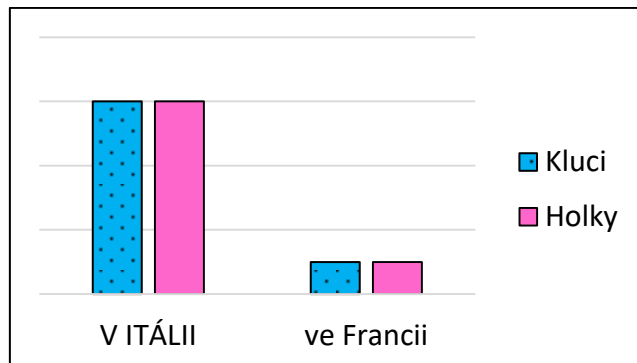

HOLKY VERSUS KLUCI

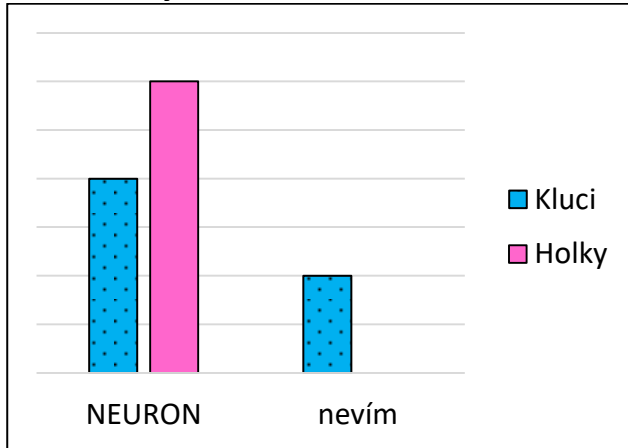
Ve kterém státě leží stát Vatikán?

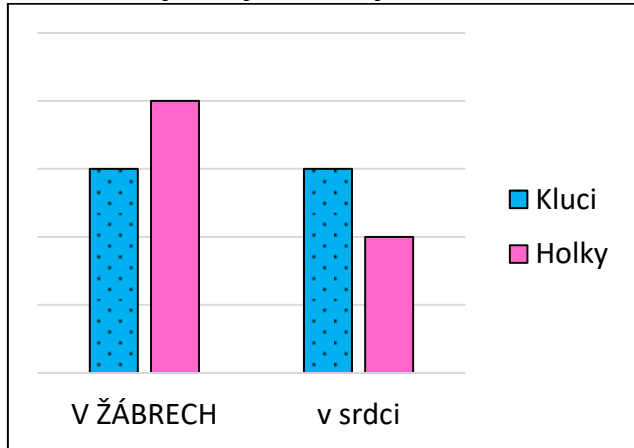
Ve kterém městě se nachází koloseum?

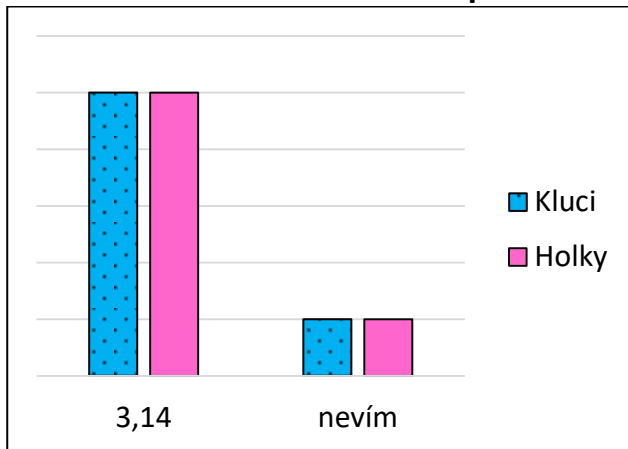
Jak se nazývá nervová buňka?

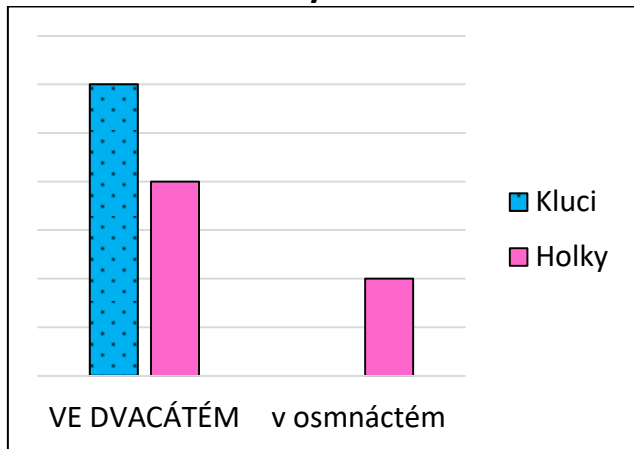
Kde se okysličuje krev ryb?

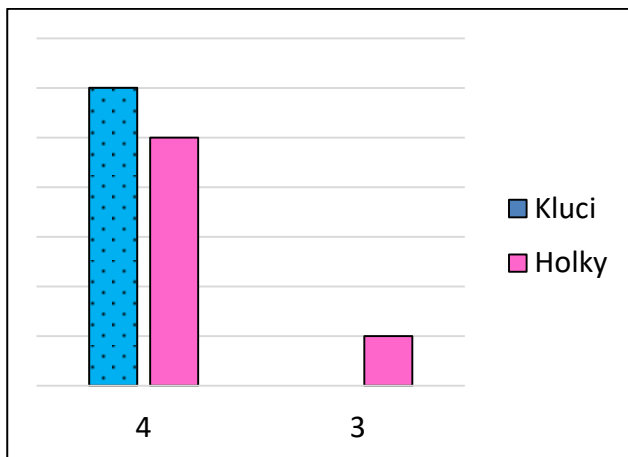
Jakou hodnotu má konstanta pí?

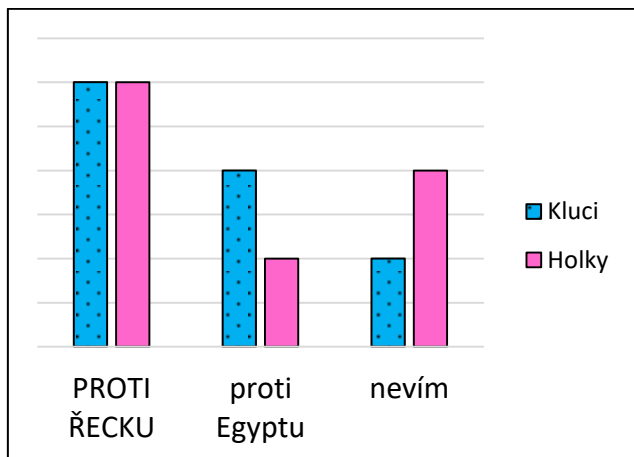
Ve kterém století byla 1. světová válka?

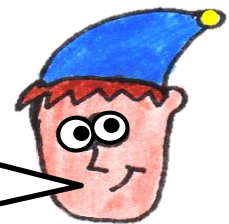
Kolik druhů krevních skupin rozlišujeme u člověka?

Proti komu bojovali Peršané v perských válkách?

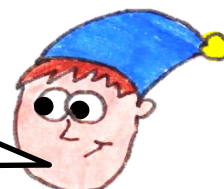
Další kolo dopadlo obráceně – holky vyhrály 9:7 na body (za více správných odpovědí 2 body, za remízu každé straně po 1 bodu). Po druhém klání je tedy vyrovnáno. Už přemýšlíme, jaké záludné otázky nachystáme na příště.

Simona Švestková, 9.A

FOTOSOUTĚŽ O NEJHEZČÍ FOTO DOMÁCÍHO MAZLÍČKA

UZÁVĚRKA JE
PRODLOUŽENA
DO 15. DUBNA 2018!

POZNÁTE SVÉ UČITELE?

V listopadu a prosinci jste měli možnost se zapojit do naší soutěže v poznávání učitelů na fotografiích z dětství. A máme hned tři vítěze se stejným počtem bodů. Nejspíš to byla společná práce, protože ztratili jen 2 body, když shodně zaměnili pana učitele Kučera s paní učitelkou Daleckou, a jsou z 9.B.

Sladkou odměnu získávají:

KRISTÝNA HAVLÍČKOVÁ, FABIÁN SMUTNÝ A MARTIN SOLDÁN

Bohumír Veselý

Vendula Antošová

Vlasta Sokolová

Darja Wanke

Jiří Beneš

Monika Pernová

Vladislav Kučera

Jarmila Svobodová

Blanka Dalecká

Sylva Hradečná

Eva Buchníčková

Hana Škodová

Helena Fialová

Hana Buryšková

Aleš Kadlec

Lucie Urbánková

Monika Zatloukalová

Veronika Šebeňová

Marek Holešovský

Monika Misáková

Marcela Bezoušková

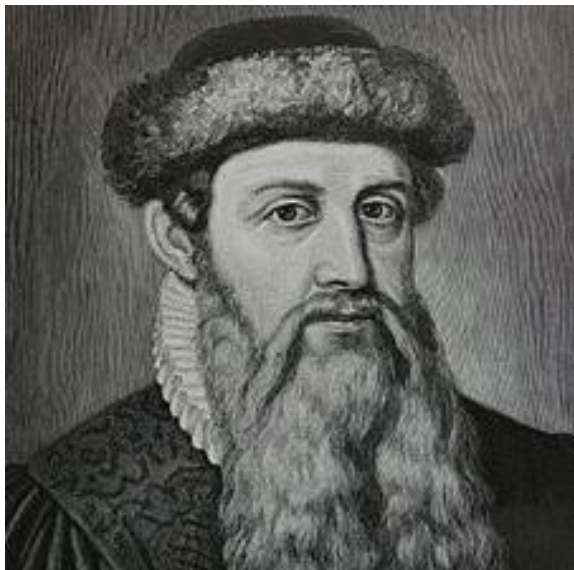

Andrea Kašparová

Lenka Benešová

JOHANNES GUTENBERG

Dobré ráno obyvatelé České republiky, dovoluji, abych se jako moji kolegové předtím také i já náležitě představil, mé jméno je Johannes Gutenberg a jsem ctěn jako vynálezce moderního knihtisku v Evropě.

Jsem Němec a narodil jsem se roku 1400 ve městě Mohuči v Porýní. Světlo světa jsem spatřil v bohatší rodině, což bylo pro můj další život výhodou, protože jsem se mohl vzdělávat. V letech 1419-1420 jsem studoval na universitě v Erfurtu, pak jsem se vrátil domů.

Roku 1428 jsem kvůli nepokojům Mohuč opustil. V letech 1434-1444 jsem žil ve městě Štrasburk, kde jsem pracoval jako brusič drahokamů a zlatník. Možná že díky mé šikovnosti při práci s puncovadly (razidly na mince) jsem dokázal později vyrobit první evropský stroj na knihtisk.

Za „matku“ knihtisku bývá sice považována Čína a zárodky knihtisku se objevily už i u starých muslimů, ale já jsem vše dovedl k dokonalosti.

A tak když jsem se roku 1448 vrátil do rodného města, začal jsem pracovat na svém vynálezu. První list, který jsem vytiskl, byl jednodlistový kalendář, v roce 1450 jsem už pracoval na vytištění své Bible, zvané po mně „Gutenbergova“, a tento rok vešel do učebnic jako rok vynálezu knihtisku.

Celé to však bylo pro mě finančně náročné, a tak jsem si musel půjčovat peníze od bohatého mohučského měšťana. Později se mi začaly náklady vracet v podobě zisků z prodeje Bible, které rostly, a já mohl začít učit učně, kteří odcházeli do jiných měst šířit dál znalost knihtisku.

Bohužel tehdy neexistovalo něco jako patentový úřad, a tak si můj vynález přivlastňovali jiní, moje zisky klesaly a já se ocitl v chudobě.

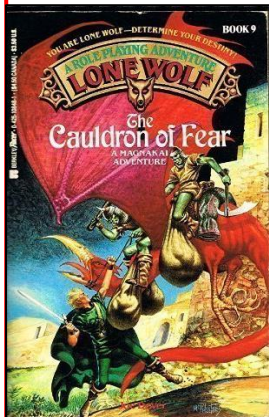
Obydlí mně nabídl arcibiskup, a přestože jsem byl v rukou dobrých klášterních opatů, onemocněl jsem a roku 1468 umřel. Kde jsem pochován, to bych těžko vysvětloval, protože při změně mnišského řádu byly v kostele odstraněny všechny nápisy, tedy i ten můj náhrobní.

Daniel Krajíček, 8.B
Obr.: wikipedia.com

GAMEBOOK

Jak anglický název napovídá, jedná se o knihu, ve které vy určujete vývoj příběhu a taky svůj vlastní osud. Tento typ knih je velice oblíbený mezi mládeží, a to i u těch jedinců, kteří čtou jen zřídka. Pochopitelně to většinou bývá sci-fi a fantasy. Je tu důležitá představivost, papír a schopnost rychle se rozhodovat.

Potom co jsme poprvé otevřeli svůj první gamebook, byli jsme nadšení z toho, že čtení (jsme vášniví čtenáři☺) je zde spojené s úžasnou a napínavou hrou. Samozřejmě existují různé typy gamebooků, např. spíše herní, nebo spíše logičtější, ale většina bývá kombinací těchto dvou. Každý příběh je originální, protože se vždy můžete zachovat v krizových či normálních situacích trochu jinak.

Knihy jsou často doplněny hezkými ilustracemi.

Jakub Perna a Ondřej Chytrý, 9.B, obr.: amazon.cz

ANNA

JUSTEIN GAARDER

V knize se prolínají dvě časové linie, přítomnost a budoucnost. Hlavní hrdinkou je dívka Anna, které bude za dva dny 16 let. Od malička má bujnou fantazii – často k ní ve snech přicházejí lidé s nějakým poselstvím. Šla kvůli tomu i k psychologovi, ale ten jí řekl, že není nemocná, že je velice zdravá a vnímavá.

Jednou se Anně zdá o tom, co bude za 100 let. Je prababičkou a mluví se svou pravnučkou Novou. Svět v budoucnosti vypadá úplně jinak. Vymřely tisíce druhů fauny a flóry, přírodní ekosystémy jsou zničené lidským počínáním, například těžbou ropy nebo kácením deštných pralesů. Nova je naštvaná, že prababiččina generace zničila přírodu, a ptá se, jestli by se tomu dalo nějak zabránit. Anna jí řekne, že ano.

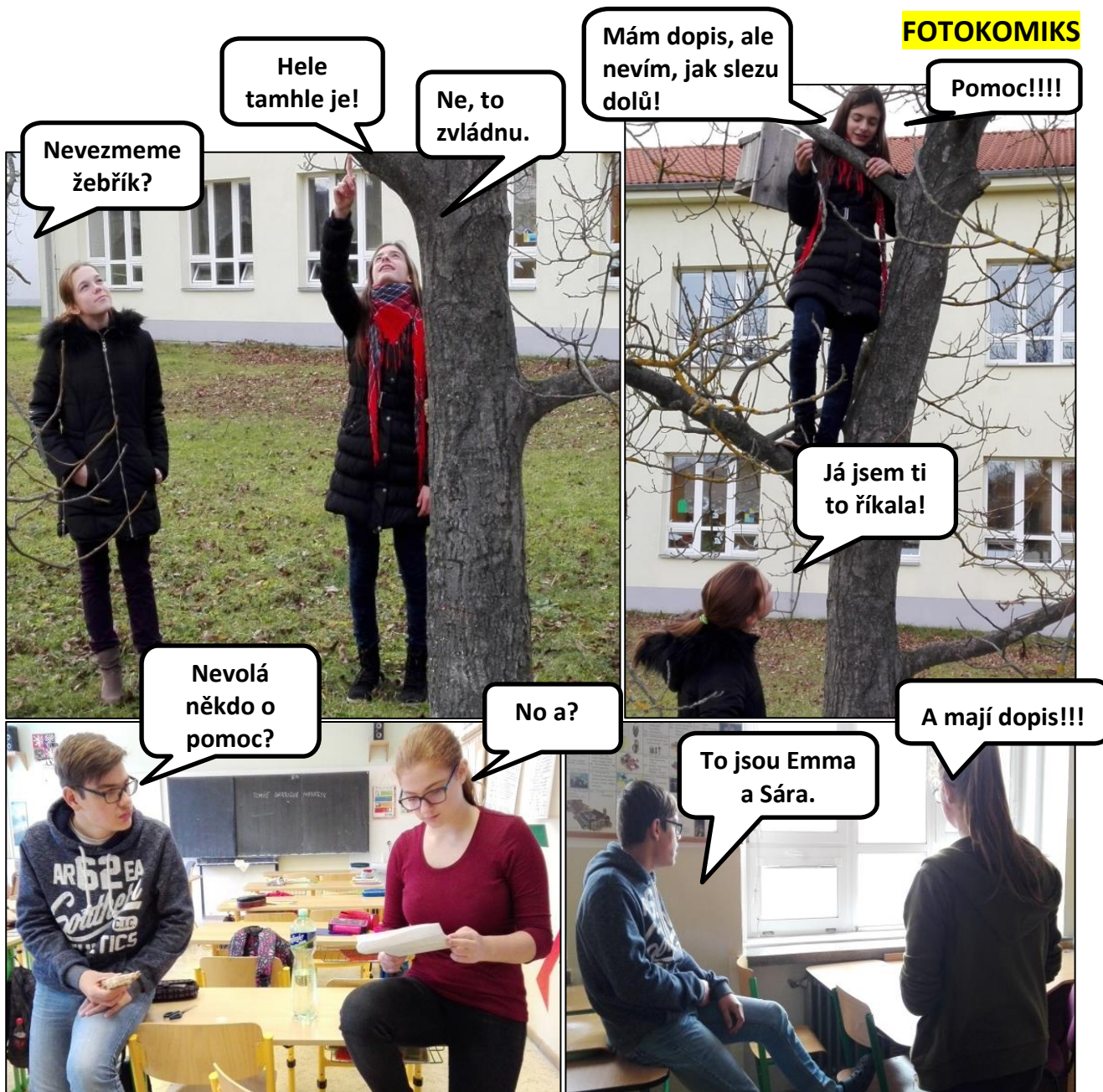
To je poselství pro Annu přítomnosti... A jestli chcete vědět, jak to bylo dál, knihu si přečtěte sami.

Knihy se mi velice líbila, hlavně prolínání současnosti a budoucnosti. Vše je tak realisticky popsáno, až jsem se o naši planetu začala bát. Myslím si, že by se lidé měli zamyslet nad tím, jaký bude svět za 100, 200, 300 let..., neměli by se chovat sobecky a myslet také na budoucí generace. Neměli by být hlší k tomu, jak planeta volá o pomoc. Na konci knihy jsou uvedeny odkazy na webové stránky s touto tematikou, kde se můžete dozvědět spoustu zajímavých věcí.

Jostein Gaarder napsal celou řadu románů (např. Dívka s pomeranči, Sofiin svět, Kouzelný kalendář, ...) a je to můj oblíbený autor. *Anna Rychnovská, 7.A*

HONBA ZA POKLADEM

POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ

Hráli:

Emma Eva Brtníková
 Sára Sabina Urbánková
 Veronika Veronika Švestková
 Vojta Vojtěch Švestka
 Režie, scénář Eva Brtníková, Sabina Urbánková

REEEKLAAMAAA

REKLAMNÍ TETOVAČKY

S našimi reklamními tetovačkami budete vždy cool a můžete je kdykoliv smýt. Máme světoznámé značky jako například Nike, SONY, Samsung, Windows, ale i domácí české, např. Kofola, seznam.cz, Škoda a další. Propadne jim každý.

!!!!1 tetovačka za pouhých 30 Kč. Dnes super akce: 2+1 tetovačka zdarma!!!

Vít Jurkovič

PŘÍBĚHY Z RŮZNÝCH ŠUPLÍČKŮ

TUNEL HRŮZY

Vraťme se do minulosti, do jednoho dne roku 2007, kdy jsem jako malý čtyřletý kluk šel jako obvykle do školky. Den to byl jako každý jiný.

Ve školce jsem si hrál s Michalem, posílali jsme autíčko ze strany na stranu. Pak paní učitelka zavolala všechny děti na svačinu a všechny děti spořádaně jedly „vynikající“ chléb s vajíčkovou pomazánkou, zatímco paní učitelka chystala zábavu.

Po svačině se všechny děti sešly u velkého plátěného tunelu, který byl už od pohledu „zábavný“. Na povel se začaly všechny děti z obou stran tlačit dovnitř. My s Michalem jsme se ocitli zhruba uprostřed tunelu.

Paní učitelka náhle zazipovala oba východy a všechny děti křičely a radovaly se, zatím co já s Michalem jsme zažívali nejhorší chvíle našeho života. Bylo tam dusno, vedro a nedalo se tam dýchat, ostatním to však nevadilo.

Živě si vzpomínám, jak jsem Michalovi řekl: „Míšo, mně se tady nelíbí, já chci pryč.“ A on: „Já chci taky pryč.“

Asi po pěti až deseti minutách utrpení náhle vysvitlo na jedné straně tunelu světlo. Děti se začaly cpát ven a já těm před sebou v tom ještě pomáhal. Srdce mi v tom tunelu tlouklo tak rychle jako ještě nikdy, byl

to jeden z nejhorších zážitků mého života. Od té doby jsem klaustrofobik.

Viktor Musil, 9.B

JAK JSME DOSTALI ZMRZLINU

Asi dva roky zpátky jsme se s kamarády Alešem a Františkem rozhodli, že se půjdeme projít někam do přírody. Oblékli jsme se, já si vzal batoh s pitím a nějakým jídlem a výprava mohla začít.

Byli jsme teprve za Alešovým domem, když se přihodilo něco nečekaného. Po cestě volně pobíhaly tři kozy. Všechny měly hnědou srst s černým pruhem na hřbetu. Jejich hlavy s malými růžky byly asi v úrovni mého pasu. Aleš je hned poznal. Byly to kozy jeho souseda pana Chloupka.

Našli jsme v plotě jeho zahrady místo, kde se dal oddělat. Hned jsme věděli, že toho využijeme a kozy tímto otvorem dostaneme zpět. Každý z nás chytl jednu kozu za obojek a pracně jsme je nacpali zpátky za plot. Otvor jsme zadělali a rozhodli jsme se pokračovat ve výpravě.

Asi po pěti metrech se vedle nás zase objevila jedna z koz. Po chvíli přemýšlení o tom, jak se mohla dostat ven, jsme spatřili, jak další podlézá plot.

Rozhodli jsme se odvést kozy k majiteli, tedy dostat se ke vchodu do domu. To však znamenalo obejít zahrady, dál s nimi jít přes vesnici a zdolat tak vzdálenost asi půl kilometru. Nás to však neodradilo a vydali jsme se do vesnice.

Problém nastal, když jsme potkali auto. Kozám se to nelíbilo, a tak začaly mečet a snažily se utéct. Jedné se to povedlo a trvalo nám asi deset minut, než jsme ji chytili.

Když jsme dorazili k panu Chloupkovi, dočkali jsme se odměny v podobě poděkování a zmrzliny, i když byly venku jen asi 3°C.

S vítězným úsměvem jsme ji slízali a zima nám nebyla, protože nás hřál pocit, že jsme udělali dobrý skutek.

Filip Chmel, 9.B

ZTRACENÝ CESTOVNÍ PAS

V roce 2015 jsem jel se školou do Anglie. Den před odjezdem jsem si sbalil kufr a máma mi nachystala velkou svačinu. Brzo ráno jsme měli

sraz před školou. Naskládali jsme kufry do podpalubí a nasedli jsme do autobusu.

V autobuse jsem seděl se svým kamarádem Viktorem. Projeli jsme Německem, Belgií až do Francie, tam jsme nastoupili na trajekt, který nás odvezl do Anglie. Po cestě, která byla sice dlouhá, ale zábavná, jsem snědl skoro celou svačinu. Za svítání jsme dojeli do Londýna a z Londýna přešli do ubytovny.

Vybalili jsme si kufry a vyhodili jsme zbytky svačin a obaly od nich. Já jsem ale netušil, že jsem s odpadky vyhodil i cestovní pas.

Druhý den jsme jeli do školy, kde nás rozdělili do tříd. Odpoledne po škole pro nás přijel autobus, který nás odvezl k metru. Metro nás dopravilo k řece Temži.

Přešli jsme na most, ze kterého jsme viděli London Eye, Big Ben, Westminsterské opatství a Tower Bridge. Pak jsme se procházeli parkem a krmili jsme veverky. Na konci parku jsme viděli Buckinghamský palác.

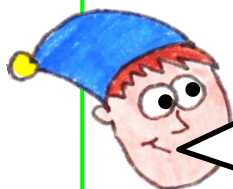
K večeru nás autobus odvezl do ubytovny, kde jsem si uvědomil, že nemám pas. Začal jsem ho zběsile hledat, ale najít jsem ho nemohl. Nevěděl jsem, co mám dělat, a tak jsem zavolał mamce.

Máma mi řekla: „Proč voláš mně, já ti moc nepomůžu. Jdi za paní učitelkou.“ Paní učitelka mi vynadala, proč volám mámě, a šli jsme spolu hledat. Už jsme nevěděli, kam se máme ještě podívat. Vtom mi zavolał mamka: „Nevyhodil jsi ho náhodou do koše se zbytky svačiny?“

A tak jsme si s paní učitelkou nasadili na ruce igelitové sáčky a začali se přehrabovat v koši. Byly tam umaštěné papíry, alobaly, nedojedené bagety, nakousané řízky a ohryzky od jablek. Najednou paní učitelka vykřikla: „Mám ho!“

Byl jsem hrozně šťastný, že ho našla a že jsem nemusel zůstat v Anglii. Po této příhodě se paní učitelka rozhodla, že si můj pas nechá a že mi ho dá, až dojedeme domů.

Michal Antoš, 9.B

Míšo, nejedeš teď zase do Anglie? A nejsi ty ten Michal z prvního příběhu?

PŘÍHODA S TRAKTOREM

Byly prázdniny a krásný slunečný den. Byly jsme se sestrou u babičky a jednoho dne nám dědeček sdělil novinku: „Ve čtvrtek budeme sbírat brambory.“

Začaly jsme se radovat, protože při sbírání brambor jezdíme na traktoru a taky proto, že nám babička pokaždé z nově nasbíraných brambor udělá hranolky.

Ve čtvrtek přijeli i naši rodiče, protože nám chtěli se sbíráním pomoci. Potom jsme nachystali traktor (frézu, kterou dědeček se strýci vyrobil) a odvezli ho na pole, kde se měly brambory vyorávat. S sebou jsme vzali i kbelíky a koše, do kterých se měly házet sbírané plodiny. Když bylo vše na místě, mohli jsme začít orat.

První, kdo měl řídit, byla moje sestra, samozřejmě s pomocí strýce. Dědeček za traktorem táhl pluh a všechno šlo hladce. Jak jsme dooralí řádek, seskočili jsme z traktoru a běželi sbírat brambory. Bylo jich víc, než jsem čekala, i když bylo sucho.

Při vyorávání druhého řádku jsem řídila já. Ze začátku bylo vše v pořádku, ale když už jsem byla na konci řádku, spadla moje sestra z traktoru na zem. Zastavila jsem a vypnula traktor.

Chtěla jsem rychle seskočit dolů a najednou moje ruka KŘUP a já myslela, že omdlím. Rychle běžím za mamkou a křičím: „Mami, já jsem si zlomila ruku!“ Mamka se strašně lekne a odvádí mě někam, kde se dá sednout. Vedle mě stojí babička a brečí... vůbec nevím, co je se sestrou...

Tátka rychle nastartuje auto a celá naše rodina nasedá a jedeme do nemocnice. Sestra brečí a já myslím, že začnu taky, protože při každém drcnutí mě ruka bolí čím dál víc.

Když jsme dojeli do nemocnice v Brně, byla plná čekajících pacientů a já myslela, že umřu bolestí. Nakonec přišla sestřička, dala mně na ruku dlahu a mně hned bylo o něco líp, i když to pořád bolelo.

Poslali nás na rentgen a tam se zjistilo, že mám zlomené pravé předloktí, a to obě kosti. Řekli nám, že to je na operaci.

Na tu jsem čekala asi čtyři hodiny. Když mě vezli na operaci, dostala jsem trochu strach, ale dopadlo to dobře.

Když jsem se po třech dnech vrátila z nemocnice domů, ruka už mě tolik nebolela. Měla jsem na ní dlahu a nemusela jsem doma vůbec pracovat.

Mojí sestře se celkem nic nestalo, měla jen odřená záda. Zato já jsem měla dva měsíce ruku v sádře.

Helena Jahodová, 9.B

PŘÍŠERA Z JEZERA LOCH NESS

Nad vodou bylo ticho. Pod stromy se už začaly objevovat dlouhé stíny. Kousek od jezera jezdila auta a kolem něho chodily rodiny na procházky.

„Tati,“ vydechla mladá dívka, sedící na jedné straně loďky.

„Co je?“

„Co je támhle to?“ ukáže holčička do vody.

„Myslíš tohle?“ podívá se tatínek na věc plavající kolem loďky. Na hladině se objevila hlava nějakého zvířete. Vypadalo jako krokodýl, jenže na krokodýla mělo moc dlouhé tělo a navíc zde krokodýli nežijí, maximálně v zoo.

„Že by...“ odmlčí se tatínek, „to není možné!“

„Co, tati? Co není možné?“ ptá se zmateně holčička.

„Schovej pruty, jdeme domů,“ rozkáže dívka.

„Dobře,“ řekne nejistě dívka a udělá to, co po ní chce.

Tatínek začne rychle pádlovat ke břehu. Kolem loďky stále proplouvá ono zvíře. Po chvíli jeho hlava zmizela pod vodou.

„To je zima, jdeme domů,“ řekl roztřeseným hlasem tatínek.

„Ty se celý třeseš, tati,“ lekla se dívka, „co je ti?“

„Půjdeme domů,“ brebentil otec vystrašeně. „Mně je zima. Mně je zima. Tohle nám chybělo! Tak ona existuje. Hergot, to je zima! Já bych šel domů.“

Tatínek pádluje o sto šest a loďka se houpe. Když přirazí ke břehu, rychle utečou do bezpečné vzdálenosti od vody.

„Co to bylo, tati?“

„To byla lochnesská příšera, drahoušku,“ obejmě tatínek holčičku.

Vtom zvíře převrátilo loďku a vtáhlo ji pod vodu.

„Jdeme domů,“ chytne tatínek dívku a jdou dál a dál od jezera.

Kateřina Charvátová, 9.A

STALO SE TO MINULÝ TÝDEN

Nuže, minulý týden, ten byl jako každý druhý, kdy se teoreticky nic neděje. Ovšem prakticky, to už je jiná, jelikož tento týden byl pro náš stát velice nevšední, a to hlavně díky Dni boje za svobodu a demokracii.

Samozřejmě bych se teď mohl zdouhavě rozepsat o tomto svátku, ale to mým cílem není, přestože díky němu bylo o den školní docházky méně, což drtivou většinu, tedy kromě mé soukromé osůbky, potěšilo. Pro mě bylo důležitější, že právě v tomto týdnu byla na naší škole zorganizována dějepisná olympiáda.

Této soutěže se naše třída účastnila poprvé, takže nikdo nemohl tušit, o čem jde. Už asi čtyři minuty po zveřejnění definitivního data konání jsme začali přemýšlet o obsahu a typu otázek a o jiných, rádo by důležitých maličkostech.

A právě tento problém rozdělil naši třídu na tři skupiny, každá z nich měla jiný názor na olympiádu obecně. Jedna říkala, že olympiády jsou pouze pro nadané žáky, jiná, že se smí přihlásit každý, další se oháněla domněnkou, že je jim to stejně k ničemu. Ve skupině s argumenty pro olympiádu se hovořilo o bodovém příspěvku za účast při přijímacím řízení.

Někteří jedinci se snažili sporu vyhýbat, avšak to není tak lehké, obzvláště když je to něco týkajícího se jejich ctěné osoby.

To už pak ale není debata, ale, v naší třídě oblíbená, tzv. válka argumentů, při níž ne jeden obhájce idey jedné přejde do obhajoby idey druhé. Ba stává se to i myslitelům, kteří danou ideu sami šířit začali. Tato „válka“ probíhá dodnes, ale v mírnější podobě a spíše už jen o přestávkách.

Dobré rady do debat: „Nehádej se!“, „Přemýšlej, než něco plácneš!“ a „Kdo chce dobrý důkaz mít, musí se ve škole učit líp!“

Martin Kavalec, 8.A.

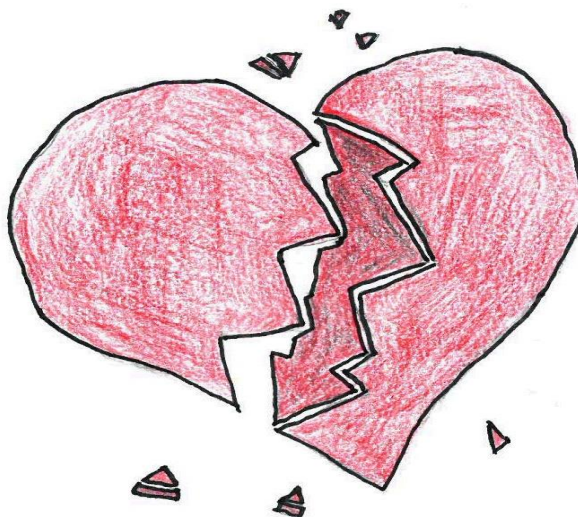
Dovolte mi, abych vás zasvětil do jedné události, která mi do minulého týdne činila nepopsatelné utrpení. Byl jsem přesvědčen o tom, že má neskonalá oddanost je pouze ku prospěchu. Domnívám se však, že po tom, co se stalo, začnu brát lásku jen jako chemickou reakci.

Myslím, že mne zpočátku nenáviděla. Malé papírové vlaštovky zamotané v jejích plavých kadeřích ji doháněly k šílenství. Pokud by se na jednu z nich podívala, což se k její smůle později také stalo, možná by mě vzala na milost i dřív. Psal jsem jí o svých nejhlubších citech. Jednoho dne si ale nakonec moje vyznání přečetla a moje city opětovala.

Po ukončení základní školy jsme se rozhodli dále pokračovat ve studiu společně. Pochopte, byli jsme ovlivněni a spoutáni jistými city. Problémy nastaly velice brzy – objevili se noví lidé. Nechtěl jsem o ni přijít. Říkal jsem si, že když pokládá moji žárlivost za roztomilou, není to zas špatná vlastnost.

Měl jsem ji důrazněji upozornit. Každý pohled, každý úsměv, jež mu věnovala, se tupým nožem vryl do mého srdce. Stále jsem nebyl schopný přijmout pravdu. Položil jsem si ruku na srdce. Její bělostná pleť zářila více než kdy předtím. Všechny okolnosti jsem vzal v potaz.

Udělal jsem jí to, co ona mně. Roztrhal jsem její srdce na kousky. Nářek její matky se jako v koncertních síních rozléhal mou hlavou. Slzy truchlící ženy překvapivě neměly slanou, ale sladkou chuť. Od minulého týdne mi, má milá, patříš už nadobro.

Žákyně naší školy

Foto a obr.: archiv, kids.desibantu.com, cz.123rf.com, databazeknih.cz, Kristýna Havlíčková, 9.B, Helena Jahodová, 9.B

PŘEDSTAVTE SI, ...

PŘEDSTAVTE SI, PŘEDSTAVTE SI, CO JSEM MĚL DNES K OBĚDU

Dort se sladkým mákem,
snědl jsem dnes s rakem.
Dokonce i rybičku,
Měla ostrou ploutvičku.
Snědl jsem i steak,
co mi dal pan Bejk.
Chutnala mi čočka,
z ní vylovil jsem mločka.

Filip Machálek, 8.B

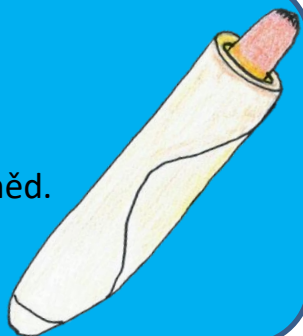
Jahodový džus,
pomeranče kus,
čokoládou mléčnou,
s jednou známou slečnou.
Zelený olivy,
byly pěkně pálivý,
To koukáte, to koukáte,
co jsem měla k obědu.

Dominika Křížová, 8.B

LITERÁRNÍ KOUTEK

U kuchaře v restauraci,
samé dobré chutné věci.
Sushi si dám na oběd,
škoda, že jsem ho hned sněd.
Jako párek v rohlíku,
s kečupem až na triku.

Hořčici zas ke špenátu,
doufám, že to všechno stápu
S řízkem domů utíkám,
doufám, že to spolykám.
A pak dám si mlíko,
a poliju si tilko.

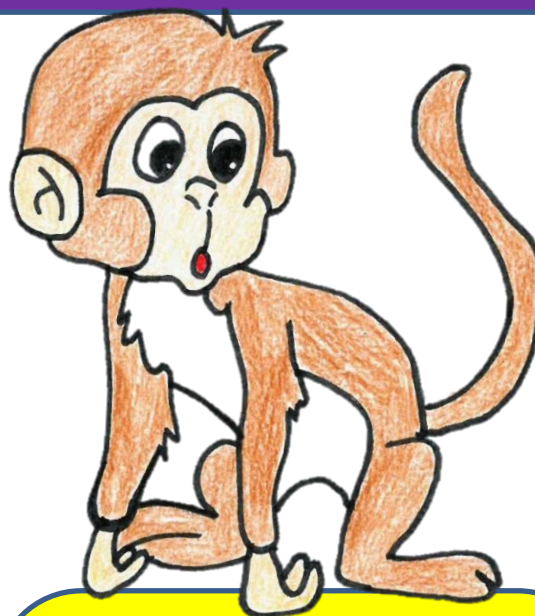
Radek Fiala, 8.A

TO KOUKÁTE, TO KOUKÁTE, CO JSEM MĚL DNES K OBĚDU

PŘEDSTAVTE SI, PŘEDSTAVTE SI, CO JÁ VŠECHNO DOVEDU

Pomůžu matičce,
papání dám kočičce.
Zaleju zahrádku,
sestře dám pár po zadku.
Na film se podívám,
učebnice roztrhám.
Zastřelím opici
a sežeru slepici.
Pyžamo si obleču,
na hlavu dám papuču.

Zuzana Zborovská, 8.A

Ráda hraju na klavír,
zvládne to i netopýr.
Projedu se na kole,
rozvalím se na stole.
Ráda hudbu poslouchám,
klidně vám i zazpívám.
Když učíme se češtinu,
vlezla bych pod peřinu.

Eliška Sázavská, 8.B

TO KOUKÁTE, TO KOUKÁTE, CO JÁ VŠECHNO DOVEDU

Obr.: archiv, Adéla Bartoňková 6. B, Helena Jahodová, 9.B

SNĚHULÁCI, ABSTAKT A DŽUNGLE

Natalie Hložková, 9.A

Tereza Štangelová, 9.A

Josef Martinec, 9.A

Martin Zoubek, 9.A

Jana Nosová, 7.B

Tereza Dlapková, 7.A

Andrea Jarošová, 8.B

Filip Švestka, 8.B

Kristýna Jašová, 8.B

VÝTVARNÝ KOUTEK

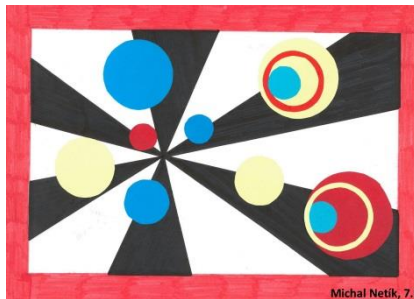
Filip Ruschka, 7.B

Jana Nosová, 7.B

Michal Netik, 7.B

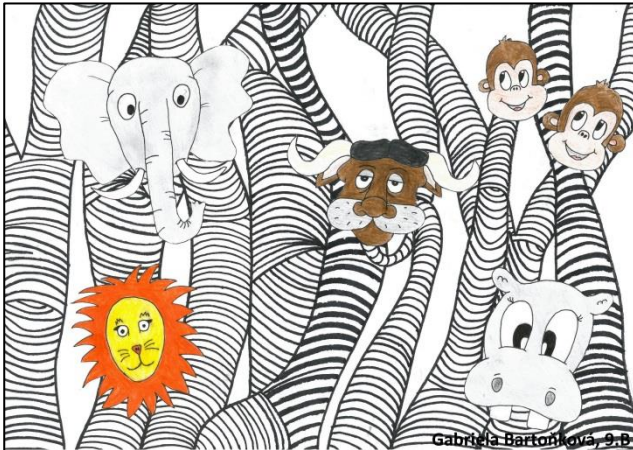
Michal Netik, 7.B

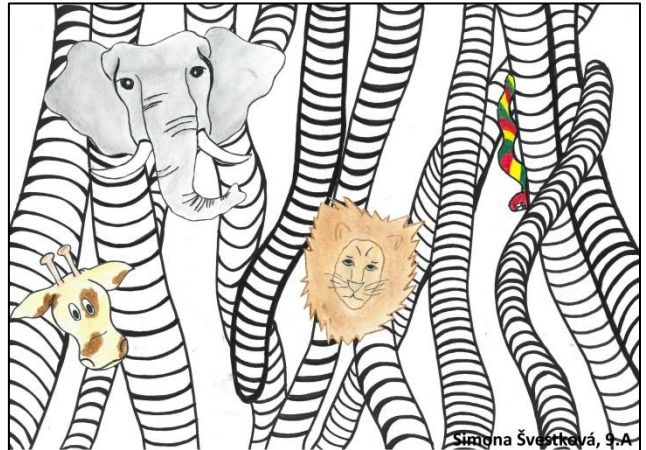
Filip Líška, 7.B

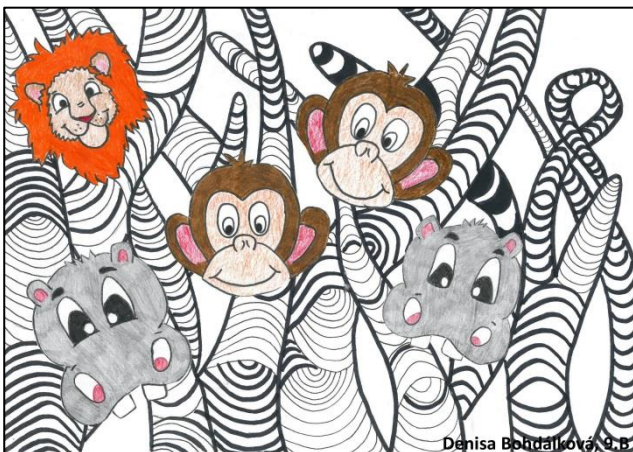
Michal Netik, 7.B

Gabriela Bartonková, 9.B

Simona Švestková, 9.A

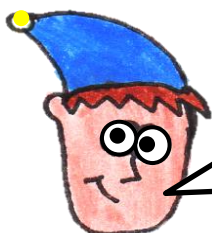

Denisa Bohdalová, 9.B

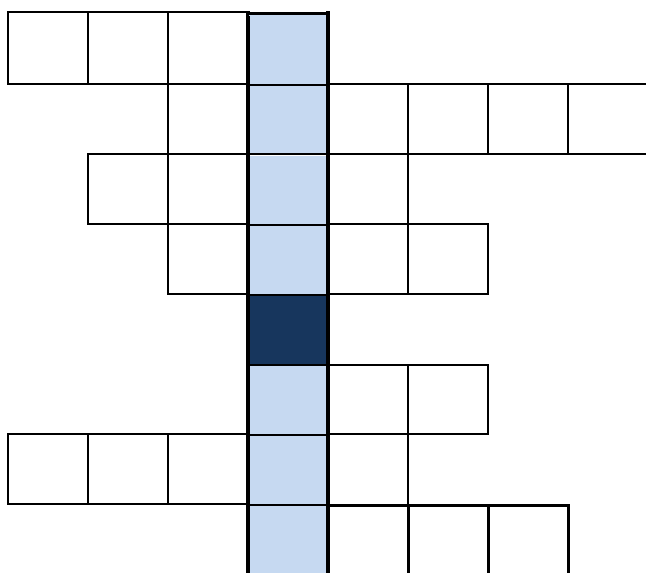

Natálie Mložková, 9.A

KŘÍŽOVKY

Lord se vrací předčasně z lovu domů. Překvapený komorník se táže: „Přicházíte pro nové náboje, pane?“
 „Nikoliv, Jamesi, pro“ (Tajenka)

Anglicky lev

Anglicky opice

Owl česky

Česky summer

- - -

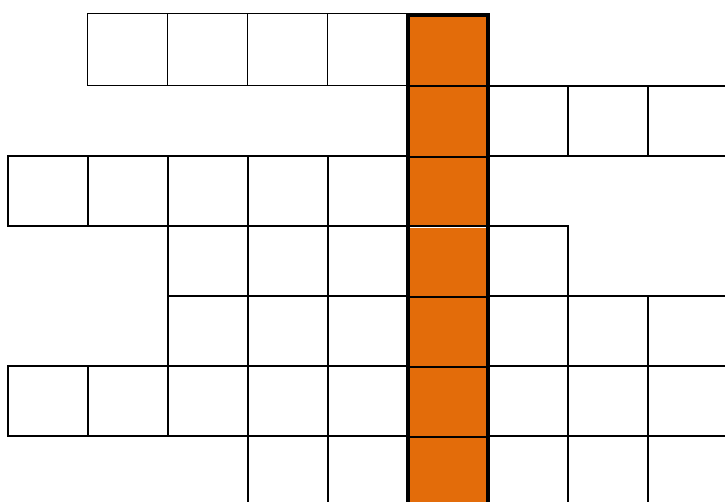
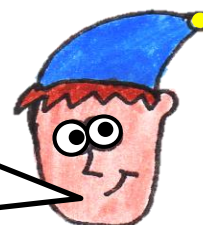
Česky dog

Anglicky kůň

Anglicky rok

„Sire, přišel exekutor, mám postupovat jako obvykle?“
 „Raději ne, Jean, pokuste se ho přemluvit, aby přišel zítra. Lady dnes bolí hlava a (tajenka) by ji mohla poněkud rušit...“

Sport Karolíny Plíškové

Cíl hodu šipkou

Stříbrný biatlonista z OH

Sport Jaromíra Jágra

Část fotbalového zápasu

Hra s míčem přes síť

Gymnastické náčiní

Samuel Černý, 9.B

Obr.: archiv

PÁR VTIPŮ NA ZÁVĚR

Tatínek s maminkou jdou na ples, ale nevědí, co s malým Pepíčkem. Tatínek dostane nápad: *Nasadíme mu sluchátka, pustíme mu pohádku a on pěkně usne.*“

Tak učinili a odešli. Když se ráno vrací, v pokojíku se svítí. *„Klid maminko, to on usnul při pohádce a jenom nezhasnul.“*

Vejdou do pokoje, uprostřed místnosti stojí Pepíček, oči podlité krví, roztrhané pyžamko, podivně se klátí a vykřikuje: *„Já chci, já chci, já chci, já chci!“*

Rodiče se vyděsí, přijdou k Pepíčkovi, sundají mu sluchátka a z nich se ozývá: *„Milé děti, chcete slyšet pohádku? Chrrrrr... Milé děti, chcete slyšet pohádku? Chrrrrr... Milé...“*

„Chlapečku, proč si kupuješ už třetí lístek do kina?“

„Protože u vchodu je zlá paní, která mi ho vždycky roztrhne.“

Dopis z tábora:

„Včera jsme boxovali, ta rovnátka už nebudu potřebovat.“

Přijde synek za svým otcem s prosbou, jestli by mu nekoupil nový harddisk.

„A kouzelné slovíčko?“ zeptá se otec. Synáček odpoví: *„OMG, dneska už je zaheslovaný úplně všechno!“*

Na zahradě honí malý kluk celkem neúspěšně o rok starší sestru, která s úsměvem uniká a ignoruje jeho nadávky. Tatínek je zarazí a ptá se synka: *„Pepíčku, proč Aničku honíš?“*

„Protože mě štípla!“

„Aničko, proč jsi ho štípla?“

„Aby mě honil!“

Je doma táta s malým synkem a povídá:

„Tomášku, copak děláš?“

„Papám sekundové lepidýlko.“

„Cože?!“

„Hmmm mmmmm mmm.“

Do obchodu s ovocem a zeleninou přijde holčička s banánovou slupkou.

„Co si přeješ?“ ptá se prodavačka.

„Novou náplň.“

Zazvoní telefon. Zvedne ho tříletý klouček. Z telefonu se ozve: *„Můžu mluvit s maminkou?“*

Chlapeček do telefonu zašeptá:

„Ona má moc práce.“

„Tak s tatínkem.“

„Taky má moc práce.“

„A je u vás doma ještě někdo?“

„Jo, policajt.“

„A mohl bych mluvit s ním?“

Další zašeptání: *„Ten má taky práci.“*

„A nikdo další už u vás není?“

Opět se ozve šepot: *„Jo, ještě hasiči.“*

„A může teda mluvit s někým z hasičů?“

„Oni mají taky práci.“

„A co tam všichni dělají?“

„Hledají mě.“